

Hon hade en obehaglig känsla av att inte vara ensam, att någon höll sig gömd i den närmaste omgivningen. I denna stund, alldeles just nu.

Någon som var ute efter henne.

Sofia Berger, kriminalinspektör vid polisen i Hudiksvall, hade precis kommit hem till gården och det var sent. Hon skulle ha tittat efter på armbandsuret om hon bara haft något, där hon stod utanför bilen intill porten på ladugårdsbyggnaden.

Men hon hade inget. Hon hade förlorat det för tre dagar sedan i ett uppträde som höll på att bli våldsamt i överkant. Det var när de skulle ta in ett kriminellt belastat par som vid tillfället huserade i en lägenhet i Ilsbo. Det var särskilt kvinnan som gjorde motstånd och det var därför Sofia Berger sett sig föranlåten att ta huvudansvaret för ingripandet. Hon hade fått ta emot ett slag över huvudet så att baskern for i golvet och sedan hade kvinnan försökt bita henne i handleden.

Det var naturligtvis då hon tappade klockan. Förmodligen låg den kvar inne i lägenheten. Hon tänkte att hon borde ta kontakt med socialkontoret i Nordanstig som hon visste skulle bli tvungen att städa ur lägenheten.

Men att det var sent, det förstod hon. Det var i slutet av juni och kvällarna var ljusa. I praktiken gick solen inte ner över huvudtaget. Egentligen var det inte särskilt kallt, men hon skakade till av en frossbrytning. Hon lade handen på Porschens motorhuv som var varm, som om hon försökte värma kroppen genom handflatan.

Men kylan som hon kände var av ett annat slag, den kom ifrån. Sällan att hon förnam den, fast hon jobbade som polis. Skräcken. Högst ett par tillfällen hade det varit, under den gångna tolv månadersperioden. En av gångerna hade hon blivit siktad på, med ett skjutvapen. Hon tänkte att det kanske var ett under att hon levde, rent utav.

Men det här var någonting annat. Hon var hemma nu, det var det som var skillnaden. Hemma i Delsbo. När hon var hemma

skulle hon känna trygghet, det tyckte hon var viktigt. Annars blev man inte hel som människa, tänkte hon.

Just nu kände hon sig mera halv.

Nyss hade hon tyckt att hon sett en skugga i det närmaste skogsbrynet. Det var när hon stängde av bilmotorn. Nästan så hon varit på väg att vrida på tändningen igen. Bara för att köra fram mot skogsdungen med tänt helljus. Nu ångrade hon att hon inte gjort det, där hon stod intill lagårdsbyggnadens träport.

Synintrycket hade förstärkts, det hade framkallats under de sekunder som gått sedan hon klivit ur bilen. Någon hade befunnit sig i den omedelbara närheten, långt innanför tomtgränsen. Hon hade övertygat sig själv. Någon som väntade på henne?

Sofia Berger kunde säkert ha hundra fiender, det hörde till yrket, men ingen annan än en galning ger sig på en polisman. Hur många av fienderna var att klassificera som galningar? Tanken skrämde henne.

Det var skräck hon kände. Först hade hon inte velat tillstå faktum eftersom hon var för stolt. Att erkänna var på något sätt som att ge upp allt motstånd. Men hon hade blivit tvungen. Det var inget att dividera om längre.

Hon gick långsamt efter ladugårdsväggen, höll sig i skuggan. Väggen var målad med Falu rödfärg för säkert femtio år sedan och den röda färgen hade med tiden mörknat och var i det närmaste svart. Mest tydligt blev det under dagtid.

Men även nu, under kvällens sena timma. Det var den tiden på året. Allting blommade nu, eller hade redan blommat ut. Hon insåg att hon skulle bli till en öppen måltavla i samma ögonblick som hon lämnade skuggan vid väggen och gick mot bostadshuset, en sträcka på minst femton meter. För någon som fanns där ute i skogen, beväpnad med en hagelbössa eller en älgstudsare.

Därför tvekade hon innan hon tog det första steget. Hon försökte lyssna in något ljud och kunde plötsligt höra mängder med knäppningar från små rörelser, blandat med vindens prassel i björkarnas kronor. Men inget som avvek från det normala. I fjärran skällde en hund.

Var fanns hennes egen hund? Silver, tänkte hon, men hon valde att inte uttala namnet högt. Silver borde ha hört när hon kom med bilen. Ofta brukade han springa henne till mötes redan efter grusvägen in mot hemmanet, men nu syntes han inte till.

Hon stod tryckt mot plankväggen. Hon försökte rannsaka sig själv. Varför var hon rädd? Det kunde röra sig om småungar bara, pojkestreck. Hon borde ha ropat redan när hon klev ur bilen, det första hon gjorde. Varför hade hon inte gjort det? Bett dem komma fram och ge sig till känna. Nu var det för sent. Hon ville inte bli till åtlöje.

Hon förvarade sitt tjänstevapen inne i arbetsrummet, i ett kassaskåp med kombinationslås. Det var hennes lediga dag och därför bar hon inte vapnet på sig. Hade hon haft vapnet skulle hon känt sig tryggare, det visste hon. Hon gjorde aldrig ett polisärende utan sin pistol i hölstret under jackan. Ofta bar hon även kniven på sig, hon hade en specialtillverkad slida i bältet. Den var beredd på vargskinn, brukade hon säga. Kniven var en delsbokniv, det missade hon aldrig ett tillfälle att berätta.

Dessutom brukade hon bära på sig spikar i någon av fickorna. Långa spikar som det gick att få ett bra grepp om och som kunde fungera som huggvapen. Hon använde hellre spikarna än hon sköt med pistolen. Konsekvenserna och efterverkningarna av skottlossning kunde bli omfattande, det kunde vara onödigt. Hon hade heller aldrig använt sitt tjänstevapen, inte hittills, men om det var det som det berodde på, det visste hon inte. Men det var möjligt, tänkte hon.

Nu hade hon varken kniv eller spik. Det var hennes lediga dag. Hon hade varit på besök hos sin *boyfriend*. Erske som han hette.

Hon tog ett steg ut i det fria, och det följdes strax av ett andra. Av någon anledning strök hon baskern av huvudet och for med handen genom det långa, mörka håret. En nervös reflex. Hon såg till att sätta på sig baskern igen i god tid innan hon var framme vid ytterdörren. Samtidigt som hon var uppe med nyckelknippan och kunde låsa upp. Så fort hon kom in i farstun tog hon på nytt av sig baskern och hängde upp den på den avsedda kroken. Nu var det mer ett invariant beteende.

Hon kände att det var varmt i huset, för varmt för att det skulle vara riktigt behagligt. Ändå frös hon. Hade det inte varit för situationen hade hon öppnat ett fönster i köket och ett i sovrummet, så att ett luftdrag kunde uppstå. Nu var det bland det sista hon skulle göra.

Hon undvek att tända lyset. Hon bodde i en hälsingegård med stora utrymmen och man kunde tala om en öppen planlösning, även om begreppet som sådant inte existerade på tiden när man byggde. Det var därför inte mörkt i huset. Hon ville inte heller dra för några gardiner. Inte ännu.

Hon höll sig på de platser där hon inte skulle kunna ses utifrån. Hon hukade när hon förflyttade sig, snabbt mellan fönstren. Hon hade en kikare i översta köksskåpet. Fönstren i sovrummet vette ut mot ett vidsträckt åkerlandskap. Sikten var i praktiken fri så långt ögat kunde nå, eller åtminstone bort till de blå slingorna av berg vid horisonten. Gilldahl hette bonden som satte plogen i jorden. Närmaste plogfåran löpte bara ett femtal meter från sovrumsfönstret. Silver, hunden, älskade att jaga ute på åkrarna.

Men hon såg ingen hund och hon lade ifrån sig kikaren.

— Silver, mumlade hon och oron i kroppen växte.

Vilka brottslingar kunde tänkas vara i stånd att utkräva hämnd?

Att hämnas på en polisman skulle inte bara rendera i ett kännbart fängelsestraff, det skulle leda till en rad otrevligheter. Ett hederligt kok stryk i häktet, till att börja med. Utslagna tänder, minst ett öga blått och kanske en knäckt arm. Alltsammans skulle ha uppstått under själva omhändertagandet, varför även "våldsamt motstånd mot tjänsteman" kunde anföras.

Sedan när personen i fråga avtjänat sitt fängelsestraff (tyvärr bara efter halva tiden) skulle det inte vara slut på det roliga för det. Långt ifrån. Kollegorna skulle hela tiden ha ett speciellt öga till gärningsmannen. Så fort något inträffade fanns det åtminstone en att ta in som misstänkt, även om det inte nödvändigtvis behövde gå så långt som till en regelrätt häktning. Men hanteringen skulle bli brysk. Efter några timmar skulle han vara ute igen, fast ordentligt omskakad.

Den som försökte hämnas på en polisman måste vara en galning. Sofia Berger tänkte på allt detta och det ingav verkligen ingen tröst. Hon var inte den som ville falla in i ett billigt mönster av vedergällning som hon visste lätt kunde bli fallet när man utsattes personligen. Kollegan Ludde Markh, han som numera arbetade som gränspolis, försökte alltid dra en tydlig linje till ett agerande utanför instruktionsboken och på så sätt var han kanske ett föredöme.

Hon förstod inte varför hon skulle tänka på just honom. Mitt i alltsammans blev hon irriterad.

Hon spände på sig pistolhölstret ovanpå t-shirten och öppnade kassaskåpet. Vapnet var laddat och redo att användas. Hon drog på sig en storskjorta ovanpå hela arrangemanget, men undvek att knäppa knapparna. Hon var beväpnad men hon undrade om hon egentligen kände sig bättre till mods, bara för det.

Det gjorde hon inte. Hon var hemma, och hemma skulle överhuvudtaget inte detta läge uppstå. Eller var det bara en sjuk fantasi? Hon antog att innan natten var över skulle hon veta. Om det bara var inbillning. Eller om det faktiskt rörde sig om ett reellt hot.

Hon skulle få klarhet. Hon fick försöka stå ut de här timmarna. Det skulle inte röra sig om en evighet.

*

Hon visste inte längre hur länge hon suttit vid köksbordet i dunklet, med inga lampor tända. Oron över hunden hade tagit överhanden. Hon måste ge sig ut nu. Någoting hade uppenbarligen hänt. Silver borde ha kommit hem vid det här laget, för länge sedan.

Hon såg till att låsa ytterdörren efter sig när hon gick ut och det var inget som hon normalt gjorde när hon bara tänkte hålla sig i närheten. Inte hemma i Delsbo. Hon hade satt på sig en värmande skinnjacka från mitten av förra seklet, den använde hon annars när hon arbetade i hönshuset. Baskern hade hon lämnat kvar inne i huset. Jackan var knäppt till hälften och tjänstevapnet i kroppshölstret fanns inom två sekunders räck-

håll. Skräcken fanns där fortfarande, men oron var långt mer påtaglig.

Silver var en blandras med fårhund i basen. Han brukade avverka långa sträckor över åkerlandskapet, flåsande och med tungan fladdrande och öronen slickade mot skallbenet. Förmodligen var det driften att valla som gjorde sig gällande. Han borde vara hungrig till svältens rand nu, vid den här tiden på dygnet dessutom.

Sofia Berger stannade till strax nedanför förstutrappen, hon höll in med andningen för att registrera ljud. Hon hade hela hälsingehemmanet i ryggen, två våningar och en vindsbotten. Rödmålad och med fönsterrutorna på rad, stående tätt intill varandra. Till höger den friliggande lagården, med uppfart till den breda träporten och Porschen som stod strax nedanför. Rätt fram gårdsplanen med sina sporadiska partier grus och där emellan gräs som snart skulle behöva klippas. Grusvägen som försvann bort i en högerväng. Till vänster ett skogsområde och sedan åkermarken.

I fjärran skällde en hund, men det var inte Silver. Den tillhörde Ola Jannerfeldt och den satt instängd i en hundgård. Vinden spelade i träden och ibland gick det att höra motorljud på långt avstånd. Hon gick försiktigt över gården, gick mot åkermarken som hon sedan följde med skogen till höger om sig.

Sakta men säkert avtog känslan av att vara bevakad och hon började röra sig ledigare. Till slut ropade hon:

— Silver!

Inget svar.

Hon ropade på nytt.

Hon övervägde möjligheten att ta bilen och köra en spaningsvända i grannskapet. Hon slog bort tanken. Hon gick in i skogsområdet istället.

Ett stycke in bland träden förmådde inte nattens ljus tränga in. Granarna var täta och de bredde ut sig långt med sina grenar. Hon hade en älsklingssten en bit bort, en sten stor som ett hus. Hon hade gett den namnet Balrog, efter sin favoritfilm Sagan om Ringen. Mellan trädstammarna i dunklet framstod den svart som avgrunden. Det doftade av marken och av träden och

hon gick med alla sinnen öppna. Framme vid klippblocket kände hon på grönmassan som var fuktig som en svamp.

En öppning i sidan av klippan gav möjlighet att klättra upp och bestiga toppen. En spricka, ett par decimeter i bredd, med mindre stenar som kilat sig fast längre in i stenkroppen. Stenarna fungerade som trappsteg. Uppe på toppen gick det att se över trädtopparna ner mot gården. Hon tog tag för att häva sig upp på första steget, när hon omedelbart hejdade sig.

Det låg någonting längre ned i spricköppningen, någonting mörkt och mjukt. En kropp.

Sofia Berger gav till ett skrik och stelnade till. Förlamning.

Skräcken var tillbaka nu, med full kraft, fast värre än tidigare.

Kroppen var fortfarande varm men djuret var dött och kroppen slapp. Det var en hund, men det var inte Silver, det hade hon snabbt konstaterat. Hon drog pistolen och osäkrade. Hon insåg att det hade hänt nyligen. Efter att hon anlant med bilen, efter att hon gått in i huset.

Det fanns en närvaro i området, som en indikation. Skulle hon skjuta nu skulle det vara för första gången, men hon skulle skjuta i självförsvar.

Hon rörde sig snabbt men försiktigt runt jättestenen, var noga med hur hon satte fötterna. Hon sprang i en vidare båge, höll vapnet med båda händerna. Någon hade precis befunnit sig på platsen, eller fanns fortfarande kvar där någonstans.

En bild hade bränt sig fast i medvetandet, likt en uppenbarelse: En storväxt person och han var hänsynslös. Om det var en form av polisintuition, eller om hon var synsk. Hon visste inte, men hon kände att hon skulle behöva sin förmåga nu.

Skogen var full av skuggor. En av dem kunde vara av kött och blod. Sofia Berger var rättan i en katt- och råttalek. Hon måste ta sig ur situationen och därför fick hon ta risker. Till att börja med tog hon sig tillbaka till jättestenen, till Balrog. Hon säkrade vapnet och sköt in det i hölstret, men hon behöll hölstret oknäppt.

— Silver, mumlade hon, men det var inte Silver.

Hon drog fram den döda hunden. En mindre hund, det såg ut att vara en valp. Kanske att det var en schäfer men skallen var

svårt demolerad, krossad. Hon tänkte plågsamt att den materia som runnit ut och som hon fick på händerna var hjärnsubstans.

Hon bar in djuret på gården, virade in det i en presenning som hon förvarade vid trädgårdskomposten. Hon öppnade Porschen och placerade försiktigt paketet på det trånga baksätet.

En halvtimme senare låg hon nerbäddad i sängen. Hon hade inte ens duschat. Hon fick inte tappa uppmärksamheten och det skulle hon göra inne i en duschkabin.

Hon måste hålla sig vaken. Tröttheten som drog in över henne hade att göra med upplevelsen, inte av sömnbristen. Av den psykiska anspänningen. Likafullt fick den ögonlocken att bli tunga och okontrollerbara.

När hon vaknade var det mitt i natten och det var av någonting som inte var som det skulle. Ett ljud, svagt men främmande, tillräckligt för att få henne reagera i det ytliga tillstånd av slummer hon hamnat i.

Hon låg stilla, bara ögonlocken som rörde sig. Skräcken fanns där åter, den sköt isnålar genom kroppen.

Därefter ett våldsamt ljud inifrån köket, eller om det var farstun. Ett brak som av glas som slogs sönder och spillror som slogs ut över golv.

Hon var omedelbart på fötterna och hon kände ett kalldrag rusa genom huset. Någon hade tagit sig in.